

[Albrechtsen]

meget vigtig del af den danske udenrigspolitik. Samtidig mener jeg, at det arbejde, Danmark laver i FN, naturligvis må ses i nøje sammenhæng med Danmarks optræden i andre organer, især i NATO. Der er ingen tvivl om, at den danske regerings NATO-politik har fået lov til at smitte af på FN-politikken med uheldige resultater til følge, ikke mindst i sagen om forbud mod førstebrug af atomvåben, hvor regeringen reelt modarbejder 3. maj-dagsordenen, fordi regeringen støtter NATOs nuværende strategi, der bygger på selvmordet som forsvarsmiddel. Det vil jeg vende tilbage til om lidt.

Lidt anderledes stiller det sig tilsyneladende, når det gælder stjernekrigen. Her har regeringen på FN-generalforsamlingen støttet et forslag om hindring af våbenkapløb i det ydre rum. Det er fint nok, selv om der bør arbejdes for et mere konkret forslag til næste generalforsamling, hvor det pålægges stormagterne nøje at overholde ABM-traktaten og sikre en meget, meget restriktiv fortolkning af begrebet forsvarssystemer, således at bl.a. afprøvning af rumvåben undgås, for hvis afprøvning tillades, så er rumvåbenkapløbet reelt i gang, og det er det, amerikanerne lægger op til.

Det er utroligt, at regeringen samtidig kan godkende NATO-communicer, der åbenlyst bakker op bag USAs stjernekrigsplaner ved i åbenlys modstrid med stjernekrigsdagsordenen af 14. maj i år at godkende formuleringen: USAs positioner eller standpunkter vedrørende rumvåbensystemer.

Den ene hånd ved åbenbart ikke, hvad den anden gør. I FN stemmer man imod stjernekrigen, men i NATO, åbenbart fordi man her står mere direkte ansigt til ansigt med Uncle Sam, støtter man projektet. Det er naturligvis fuldstændig uholdbart, og jeg håber, der er et flertal i folketinget, der klart vil markere, at her må der skabes rene linjer, ikke alene i FN, men så sandelig også i NATO.

Når det drejer sig som stjernekrigen, er der altså to opgaver, som skal løses: for det første, at det i NATO slås fast med syvtommersøm, at Danmark er imod stjernekrigen og imod USAs krav om at få ret til at gennemføre forsknings- og afprøvningsprogrammet og imod overtrædelser af ABM-traktaten. Og i FN bør Danmark sammen med f.eks. Kina, der har været aktiv på dette om-

råde, til næste år fremsætte et forslag, der mere konkret viser, hvordan der gennem overholdelsen af eksisterende aftaler og indgåelsen af nye aftaler sættes en effektiv stopper for ethvert forsøg på militarisering af det ydre rum.

Vi har med tilfredshed set, at Danmark er medforslagsstiller til et forslag om forbud mod atomprøvesprængninger. Det er et tilfredsstillende forslag, selv om Danmark godt nok undlod at stemme til et endnu bedre forslag. Faktisk har regeringen på dette punkt gjort det, der efter min opfattelse skulle være modellen for arbejdet også på andre områder, nemlig at regeringen sammen med andre regeringer udarbejder og stiller konstruktive forslag også på de helt centrale felter vedrørende atomvåbnene. Det er lige netop den model, der skulle have været brugt i sagen om forbud mod førstebrug af atomvåben.

Socialdemokratiet har i år accepteret, at regeringen stemmer imod det cubansk-ungarsk-østtyske forslag. Hr. Svend Auken er i dagspressen kommet med forskellige forklaringer på, hvorfor man har accepteret dette. Bl.a. har han i Politiken den 20. november 1985 sagt, at resolutionen skulle være en hyldest til Sovjetunionen. Jeg har ikke i resolutionsforslaget kunnet finde antydning af en sådan hyldest. Tværtimod er teksten faktisk i overensstemmelse med folketingets eget forslag i 3. maj-dagsordenen.

Derfor synes jeg stadig væk, at Danmark burde stemme for, men vi må se i øjnene, at der ikke er et flertal i folketinget, der vil pålægge regeringen at stemme for, ja, ikke engang et flertal, der vil tilråde regeringen ligesom sidste år at undlade at stemme.

Jeg håber da, at der til gengæld i folketinget er et flertal for dog at kritisere regeringen, fordi den ikke tilfredsstillende efterlever dagsordenerne, og et flertal for, at der så på næste generalforsamling skal fremlægges et konstruktivt forslag om forbud mod brug af atomvåben. Jeg tror, det bliver nødvendigt direkte at pålægge regeringen dette.

Sagen er, at et forbud mod førstebrug af atomvåben vil medføre en ændring af NATOs strategi, og derfor sammenkæder USA, NATO og regeringen spørgsmålet med kravet om balance på konventionelle våben i Europa. Denne sammenhæng er efter min mening både umoralsk og usaglig. Den er umoralsk, fordi en strategi, der bygger på